

и люнети. До това мѣсто, гдѣто пѣтя прѣминува отъ западния на источния скатъ на възвишенността, нищо не свидѣтелствуваше, че тукъ, на шипченската възвишенность, едноврѣменно съ шейновския бой, е имало горѣщо счепкване между противниците. Но при прѣднитѣ неприятелски укрѣпления, вдѣсно отъ прѣдгорието на св. Никола, прѣдъ очитѣ ни се прѣдстави грозна и сърдцераздирателна картина. Тукъ и отъ двѣтѣ страни на пѣтя, бѣха натрупани единъ върху други—като дърва, много трупове на войници, прѣимущественно отъ 14-а дивизия, паднали въ боя на 27—28 Декемврий.

Когато Генералъ Радеcki, казватъ, получилъ отъ лѣвата колона на Святот.-Мирски не благоприятни извѣстия, той на 28 Декемврий направилъ нѣколко отчаяни атаки на неприятелскитѣ укрѣпления, но билъ отблъснатъ съ голѣми загуби.

Тѣзи то, именно, паднали войници сега се и търкаляха по пѣтя.

Чудно нѣщо, какъ началството не се бѣ погрижило да се прибержтъ и погребжтъ падналитѣ за вѣрата, царя и отечеството войници, а ги бѣше оставило до сега да се търкалятъ по пѣтя и служатъ за храна на хищнитѣ звѣрове и гладнитѣ псета! Най лошото, както казахъ и по горѣ, бѣше това, че видѣтъ на тия трупове оставяше най тягостно впечатление на останалитѣ живи войници. Около тая грамада отъ човѣчески тѣла се търкаляха нѣколко, облѣни още въ прѣсна кръвъ, турски войници

Пристигнахме при казармитѣ — на седловината. Тукъ владѣеше мъртва тишина. Истѣпкиания снѣгъ и чернитѣ още прѣсни гробове задъ стоманената батарея, въ които бѣха заровени, далечъ отъ родния край и ближнитѣ си, падналитѣ въ биткитѣ войници свидѣтелствуваха за това, че тукъ недавно сж живѣли, ей въ онѣзи хладни колиби, хиляди и хиляди борци за освобождението на България.

Спрѣхме се за почивка. Но каква почивка въ такова студено врѣме и на такова мѣсто!! Всички гледахме часъ по скоро да стигнемъ въ Габрово и се рас-